

ΑΡΙΘΜΟΣ: 827/2013

ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΜΗΜΑ Α'

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές,
Βασίλειο Μπάση, Πρόεδρο Εφετών, Αθανασία Στάγκου
και Κυριακή Ασλανίδου - Παπαδοπούλου, Εισηγήτρια
Εφέτες, και την Γραμματέα Βικτωρία Χορτατσιάνη.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του
στις 8 Φεβρουαρίου 2013, για να δικάσει την
υπόθεση μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΚΚΑΛΟΥΣΩΝ - ΕΝΑΓΟΥΣΩΝ: 1) Της
Εταιρείας Περιορισμένης Ευθύνης με την επωνυμία
«
», ήδη λυθείσης και
ευρισκομένης στο στάδιο της εκκαθάρισεως, νομίμως
εκπροσωπούμενης από την εκκαθαριστή
, κάτοικο
, οδός
και 2) Της Ομόρρυθμης
Εταιρείας με την επωνυμία «
» με
έδρα τη
, ήδη λυθείσης και
ευρισκομένης στο στάδιο της εκκαθάρισεως, νομίμως
εκπροσωπούμενης από τον εκκαθαριστή
, οδός
, οι οποίες παραστάθηκαν δια

2 η σελίδα της υπ' αριθμ. 827/2013 απόφασης του
Εφετείου Θεσσαλονίκης

του πληρεξουσίου δικηγόρου τους Πέτρου Νικολούση
(Α.Μ. 960).

ΤΗΣ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΗΣ - ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Της
Ανωνύμου Εταιρίας υπό την επωνυμία «
» που εδρεύει στην και
επί της οδού και εκπροσωπείται
νομίμως, η οποία παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας
δικηγόρου της Ελισσάβετ Σύκου (Α.Μ.3431).

Οι ενάγουσες με την υπ' αριθμ.
41226/2006 αγωγή τους, ενώπιον του Πολυμελούς
Πρωτοδικείου ζητούσαν ότι ανέφεραν
σ' αυτήν. Το Δικαστήριο εξέδωσε την υπ' αριθμ.
16216/2009 οριστική απόφασή του, με την οποία
απέρριψε την αγωγή. Κατά της απόφασης αυτής
παραπονούνται οι εκκαλούσες με την υπ' αριθμ.
1904/28-05-2012 έφεσή τους, ενώπιον του
Δικαστηρίου τούτου.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης και κατά
την εκφώνησή της από το σχετικό πινάκιο στη σειρά
της οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων
παραστάθηκαν στο ακροατήριο του Δικαστηρίου και
αναφέρθηκαν στις έγγραφες προτάσεις που
κατέθεσαν.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

43

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

3 η σελίδα της υπ' αριθμ. 827/2013 απόφασης του
Εφετείου Θεσσαλονίκης

Η υπό κρίση από 28-5-2012 (αριθμ.
εκθ. κατ. 1904/28-5-2012) έφεση των εναγόντων
και ήδη εκκαλούντων εταιριών κατά της υπ' αριθμ.
16216/2009 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς
Πρωτοδικείου , που εκδόθηκε κατά την
τακτική διαδικασία, αντιμωλία των διαδίκων,
ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα, σύμφωνα με τις
διατάξεις των άρθρων 495 παρ. 1, 511, 513,
516,517,518 παρ. 2 και 520 παρ. 1, όπως δεν
αμφισβητείται, αντίθετο δε δεν προκύπτει από τα
στοιχεία της δικογραφίας. Επομένως, πρέπει να
γίνει τυπικά δεκτή και να εξετασθεί ως προς το
παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων της (άρθρο 533
παρ. 1 Κ.Πολ.Δ.), κατά την ίδια τακτική
διαδικασία που εφάρμοσε και το πρωτοβάθμιο
δικαστήριο, εφόσον για το παραδεκτό της άσκησης
αυτής (έφεσης) κατατέθηκε στη γραμματέα του
πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου το παράβολο που
προβλέπεται από τη διάταξη της παρ. 4 του άρθρου
495 ΚΠολΔ, όπως η παράγραφος αυτή προστέθηκε
με την παρ. 2 του άρθρου 12 του ν.
4055/2012 (ΦΕΚ α 51/12-3-2012) με έναρξη
ισχύος την 2-4-2012 (βλ. επισημείωση της
γραμματέως στο δικόγραφο της εφέσεως περί

4 η σελίδα της υπ' αριθμ. 827/2013 απόφασης του
Εφετείου Θεσσαλονίκης

της κατάθεσης του με αριθμό 13034119/12
παραβόλου 200,00 ευρώ).

Με την από 18-9-2006 (αριθμ. εκθ. κατ.
41226/19-9-2006) αγωγή τους, οι ενάγουσες και ήδη
εκκαλούσες εταιρίες, δηλαδή η εταιρία
περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «

» και η ομόρρυθμη εταιρία με την
επωνυμία « » ιστορούσαν

τα εξής: Ο ιδρυτής, μέτοχος
και διαχειριστής τους, υπήρξε ο εκδότης και
αρχικός δημιουργός τόσο του περιουσιακού όσο και
του ηθικού δικαιώματος του συλλογικού έργου «
Εγκυκλοπαίδεια 2002» από την πρώτη κιόλας έκδοσή

του σε έντυπη μορφή, καθώς εν συνεχεία και σε CD
ROM. Ότι ο με τη θέλησή του,

κατέστησε αυτές (ενάγουσες) δικαιούχους τόσο
του περιουσιακού όσο και του ηθικού δικαιώματος
του ανωτέρω συλλογικού έργου, διότι μέσω αυτών,
επιθυμούσε να ασκήσει την όλη παραγωγή, εμπορία
και εκμετάλλευση του εν λόγω έργου, ενώ
παράλληλα, με την αναγραφή των διακριτικών τίτλων
των εναγουσών πάνω στον υλικό φορέα του έργου,
έγινε γνωστό στο καταναλωτικό κοινό ότι οι
ενάγουσες, είναι δικαιούχοι της πνευματικής
ιδιοκτησίας (τόσο του ηθικού όσο και του

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

M3

5 η σελίδα της υπ' αριθμ. 827/2013 απόφασης του
Εφετείου Θεσσαλονίκης

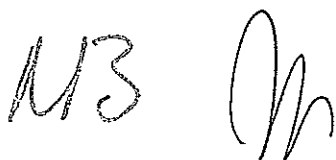
περιουσιακού δικαιώματος) της εγκυκλοπαίδειας
2002 σε CD ROM. Ότι, μετά το θάνατο του

στις 23-2-2001, ο τελευταίος
κληρονομήθηκε εξ αδιαθέτου από τα τέκνα του
(μέτοχο και εκκαθαριστή της
β' ενάγουσας) και (μέτοχο της
πρώτης και μέλος της δεύτερης ενάγουσας) οπότε
και απέκτησαν αυτοί, λόγω κληρονομικής διαδοχής,
την πνευματική ιδιοκτησία (περιουσιακό και ηθικό
δικαίωμα) όλων των συλλογικών έργων του αρχικού
δικαιούχου, καθώς και του έργου «

» σε CD ROM, ασκώντας έκτοτε μέσω των
εναγουσών την παραγωγή, εμπορία και εκμετάλλευση
του άνω έργου, χωρίς να υπάρξει ποτέ από πλευράς
του ατομική εκμετάλλευση αυτού. Ότι, οι ενάγουσες
κατέστησαν δικαιούχοι του πνευματικού δικαιώματος
της « » και βάσει του
τεκμηρίου του άρθρου 10 παρ. 2 του ν. 2121/1993
με την αναγραφή στον υλικό φορέα του ανωτέρω
έργου του διακριτικού τίτλου τόσο της πρώτης από
αυτές « » όσο και της δεύτερης από αυτές
« ». Ότι περαιτέρω, η διάθεση της έκδοσης « »
του ανωτέρω έργου, γινόταν σε χάρτινη συσκευασία,
όπου υπήρχε ένας μοναδικός δεκαψήφιος κωδικός (
διαφορετικός σε κάθε αντίτυπο) καθώς και κάρτα

γνησιότητας, στην οποία αναγράφονταν και οι
υποδείξεις και οδηγίες προς τον αγοραστή της
εγκυκλοπαίδειας, ο οποίος έπρεπε να έρθει σε
επικοινωνία μαζί τους-και τούτο προς αποφυγή
υποκλοπών (πειρατείας) του έργου-προκειμένου να
«ξεκλειδώσει» το CD ROM, έτσι ώστε να έχει
πρόσβαση στις βάσεις δεδομένων που ενσωματώνονταν
στον υλικό φορέα. Ότι τον Οκτώβριο του έτους
1999, οι ενάγουσες πληροφορήθηκαν ότι στα
καταστήματα της εταιρίας « » που
λειτουργούν σε όλη την Ελλάδα, πωλούνται γνήσια
CD ROM της εγκυκλοπαίδειάς τους, έκδοσης », τα
οποία προέβλεπαν τον παραπάνω τρόπο εγκατάστασης
και λειτουργίας τους, (ο οποίος ωστόσο είχε ήδη
καταργηθεί από το Φεβρουάριο του 1999 οπότε και
κυκλοφόρησε νέα έκδοση της εγκυκλοπαίδειας με την
ένδειξη « »), με παραποιημένες όμως τις
υποδείξεις πρόσβασης στο περιεχόμενό τους,
δεδομένου ότι προβλέπονταν πλέον άλλος,
απλούστερος τρόπος «ξεκλειδώματος» του υλικού
φορέα, χωρίς τη συνδρομή τηλεφωνικής επικοινωνίας
με τις ενάγουσες και χωρίς τη χρήση του ως άνω,
δεκαψήφιου κωδικού. Ότι την 1-12-1999
πληροφορήθηκαν ότι τα παραποιημένα CD ROM τα
οποία ανέρχονταν σε 250 τεμάχια, ήταν από αυτά

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

που προορίζονταν για την αγορά της Κύπρου (καθόσον υπήρχαν δύο σειρές μοναδικών κωδικών ξεκλειδώματος, μία για την αγορά της Ελλάδος και μία για την αγορά της Κύπρου) και τα οποία είχαν πωληθεί από την αντιπρόσωπό τους στην Κύπρο και συγκεκριμένα από την εταιρία με την επωνυμία « » προς την εναγομένη, η οποία τα επανεισήγαγε στην ελληνική αγορά, αλλάζοντας παράλληλα τον ανωτέρω τρόπο ξεκλειδώματος με το νέο και απλούστερο. Ότι συνεπώς, η εναγομένη, χρησιμοποιώντας την τεχνογνωσία της, προέβη σε προσβολή του δικαιώματός τους περί δημοσίευσης του έργου τους, τροποποιώντας τη μορφή δια της οποίας αυτές είχαν επιλέξει να το καταστήσουν προσιτό στο κοινό, μεταβάλλοντας το στοιχείο του κωδικού πρόσβασης, το οποίο ενσωματώνονταν στο όλο έργο, καθώς και του δικαιώματός τους να αξιώνουν από κάθε τρίτο το σεβασμό της ακεραιότητας του έργου τους. Ότι, τέλος, εξ αιτίας της προαναφερόμενης, παράνομης και υπαίτιας συμπεριφοράς της εναγομένης, υπέστησαν, εκτός από την παράνομη προσβολή των δικαιωμάτων τους και περιουσιακή ζημία. Με βάση το παραπάνω ιστορικό, οι ενάγουσες ζήτησαν ν' αναγνωρισθεί ότι η εναγομένη, υποχρεούται να τους καταβάλει,

τα ακόλουθα χρηματικά ποσά και συγκεκριμένα: α)
στην πρώτη ενάγουσα, το χρηματικό ποσό των
12.911,16 ευρώ, στο οποίο ανέρχονταν τα
διαφυγόντα κέρδη, τα οποία με βεβαιότητα θα
αποκόμιζε από την πώληση των 250 CD ROM, τα οποία
παραποιήθηκαν από την εναγομένη, β) στη δεύτερη
ενάγουσα, το χρηματικό ποσό των 175.885,84 ευρώ,
το οποίο αυτή προσδοκούσε με βεβαιότητα ότι θα
εισέπραττε από την πώληση των γνήσιων CD ROM της
εγκυκλοπαίδειάς τους, τα οποία και τελικώς δεν
εισέπραξε, εξ αιτίας της μείωσης των πωλήσεών
τους από το Μάρτιο του 1999, διότι έγινε γνωστό

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

στο καταναλωτικό κοινό ότι αντίγραφα της ανωτέρω
εγκυκλοπαίδειας, πωλούνταν στα καροτσάκια έναντι
του ευτελούς ποσού των δύο, τριών χιλιάδων
δραχμών, γ) σε κάθε μία από τις ενάγουσες, το
χρηματικό ποσό των 117.500 ευρώ, ως χρηματική
ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη η φήμη
και η αξιοπιστία τους στο καταναλωτικό κοινό κατά
τα εκτιθέμενα στο δικόγραφο, καθώς η ανωτέρω
ενέργειά της, απέβλεπε στη δυσφήμιση του έργου
τους, με την παράλληλη προώθηση στην αγορά της
εγκυκλοπαίδειας σε CD ROM με τον τίτλο « », η
οποία είναι ιδιοκτησία της εναγομένης και έργο
ανταγωνιστικό του δικού της. Με την αγωγή αυτή,

MB

η κύρια αγωγή, ενώ μετά την απόρριψη της τελευταίας, κρίθηκε ως άνευ αντικειμένου η έρευνα της νομικής και ουσιαστικής βασιμότητας της παρεμπόπτουσας αγωγής, η οποία απορρίφθηκε. Κατά της απόφασης αυτής, παραπονούνται οι ενάγουσες και ήδη εκκαλούσες για εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων και ζητούν της εξαφάνισή της, με σκοπό την εξ ολοκλήρου αποδοχή της αγωγής τους.

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 1 του ν. 2121/1993 « πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα» (ΦΕΚ τ. Α'25/4-3-1993), οι πνευματικοί δημιουργοί με τη δημιουργία του έργου, αποκτούν πάνω σ' αυτό πνευματική ιδιοκτησία που περιλαμβάνει ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού τους δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα). Από το συνδυασμό της παραπάνω διάταξης του άρθρου 1 του ν. 2121/1993 με τη διάταξη του άρθρου 6 παρ. 1 του ίδιου νόμου, που ορίζει ότι δημιουργός ενός έργου είναι ο αρχικός δικαιούχος του περιουσιακού και του ηθικού δικαιώματος επί του έργου, προκύπτει ότι, δημιουργός ενός έργου

ΠΕΡΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

M3

μπορεί αν είναι μόνο φυσικά πρόσωπα. Κανένας άλλος, εκτός από τον πραγματικό δημιουργό του έργου, δεν μπορεί να θεωρηθεί από οποιοδήποτε λόγο ότι απέκτησε την πνευματική ιδιοκτησία κατά τρόπο πρωτογενή. Τα νομικά πρόσωπα, τα οποία αποτελούν μια απλή "νομική κατηγορία" και έχουν μόνο την ικανότητα δικαίου και δικαιοπραξίας που τους αναγνωρίζει ο νόμος, είναι από τη φύση των πραγμάτων ανέκανα να δημιουργήσουν πνευματικό έργο και μόνο στις περιπτώσεις όπου η πρωτογενής κτήση επέρχεται κατά πλάσμα δικαίου (άρθρο 11 παρ. 1 του άνω νόμου) είναι δυνατό να θεωρηθεί νομικό πρόσωπο ως αρχικός δικαιούχος της πνευματικής ιδιοκτησίας (Γιώργος Κουμάντος Πνευματική Ιδιοκτησία έκτη έκδοση σελ. 153 επ.).

Εξ άλλου, τα δικαιώματα αυτά (ηθικό και περιουσιακό) περιλαμβάνουν τις εξουσίες που προβλέπονται στα άρθρα 3 και 4 του ίδιου νόμου. Σύμφωνα με το άρθρο 2, ως έργο νοείται κάθε πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα λόγου, τέχνης ή επιστήμης, που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή, ιδίως τα γραπτά ή προφορικά κείμενα, οι μουσικές συνθέσεις με κείμενο ή χωρίς, τα θεατρικά έργα, με μουσική ή χωρίς, τα οπτικοακουστικά έργα κ.λ.π. Σύμφωνα με το άρθρο 3, το περιουσιακό

δικαίωμα δίνει στο δημιουργό, ιδίως, την εξουσία να επιτρέπει ή να απαγορεύει : α) την εγγραφή και την αναπαραγωγή του έργου με κάθε μέσο (μηχανικά, φωτοχημικά, ηλεκτρονικά), β) τη μετάφραση του έργου γ) τη διασκευή, την προσαρμογή ή άλλες μετατροπές του έργου, δ) τη θέση σε κυκλοφορία του πρωτοτύπου ή αντιτύπων του έργου, με μεταβίβαση της κυριότητας, με εκμίσθωση ή με δημόσιο δανεισμό, ε) την παρουσίαση του έργου στο κοινό, στ) τη δημόσια εκτέλεση του έργου, ζ) τη μετάδοση ή αναμετάδοση του έργου στο κοινό με τη ραδιοφωνία, την τηλεόραση. Ως

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

αναπαραγωγή θεωρείται η παραγωγή ενός ή περισσότερων αντιτύπων του έργου που συνήθως γίνεται με βάση την υλική ενσωμάτωση η οποία πραγματοποιείται με την εγγραφή (Γ. Κουμάντο ο.π σελ 207 επ).

Σύμφωνα με το άρθρο 4, το ηθικό δικαίωμα δίνει στο δημιουργό, ιδίως τις εξουσίες: α) της απόφασης για το χρόνο, τον τόπο και τον τρόπο κατά τους οποίους το έργο θα γίνει προσιτό στο κοινό (δημοσίευση), β) της αναγνώρισης της πατρότητάς του πάνω στο έργο και ειδικότερα την εξουσία που απαιτεί στο μέτρο του δυνατού τη μνεία

MB

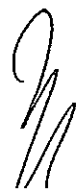
του ονόματός του στα αντίτυπα του έργου του και κάθε δημόσια χρήση του έργου του ή αντίθετα να κρατάει την ανωνυμία του ή να χρησιμοποιεί ψευδώνυμο, γ) της απαγόρευσης κάθε παραμόρφωσης, περικοπής ή άλλης τροποποίησης του έργου καθώς και κάθε προσβολής του δημιουργού οφειλόμενης στις συνθήκες παρουσίασης του έργου στο κοινό, δ) της προσπέλασης στο έργο του έστω και αν το περιουσιακό δικαίωμα στο έργο ή η κυριότητα ή ο υλικός φορέας του έργου ανήκει σε άλλον οπότε η προσπέλαση πρέπει να πραγματοποιείται κατά τρόπο που προκαλεί τη μικρότερη δυνατή ενόχληση στον δικαιούχο (Εφαθ 7632/2005 Δημ. Νόμος). Περαιτέρω, σύμφωνα με τη διάταξη της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του άνω νόμου, το ηθικό δικαίωμα είναι ανεξάρτητο από το περιουσιακό και παραμένει στο δικαιούχο, ακόμη και μετά τη μεταβίβαση του περιουσιακού δικαιώματος, ενώ σύμφωνα με το άρθρο 12 του άνω νόμου, το περιουσιακό δικαίωμα μπορεί να μεταβιβαστεί μεταξύ ζώντων ή αιτία θανάτου, ενώ το ηθικό δικαίωμα είναι αμεταβίβαστο μεταξύ ζώντων και μόνο μετά το θάνατο του

δημιουργού, περιέρχεται στους κληρονόμους του, χωρίς να αποκλείονται συμβατικοί περιορισμοί του και, ειδικότερα, συμφωνίες με τις οποίες περιορίζεται η άσκηση του, όπως η ανοχή πράξεων που αποτελούν τρόπο ασκήσεως του ή ορισμένων εξουσιών που πηγάζουν από αυτό, ενώ ο πυρήνας του δικαιώματος αυτού παραμένει πάντα απαραβίαστος (Εφθεσ 2165/2011 Δημ. Νόμος) . Σύμφωνα δε με το άρθρο 13 παρ. 1 του άνω νόμου, ο δημιουργός του έργου μπορεί να καταρτίζει συμβάσεις, με τις οποίες αναθέτει στον αντισυμβαλλόμενο και αυτός αναλαμβάνει την υποχρέωση, να ασκήσει εξουσίες που απορρέουν από το περιουσιακό δικαίωμα όπως η έκδοση του έργου του, ενώ κατά την παράγραφο 2 ο δημιουργός του έργου μπορεί να επιτρέπει σε κάποιον άλλον την άσκηση εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό δικαίωμα (βλ. ΕφΑθ 2224/2006 Ελληνη 2008. 621). Εξ άλλου, για την αντιμετώπιση της δυσκολίας απόδειξης ή της διαπίστωσης του πραγματικού γεγονότος της πνευματικής δημιουργίας, που στηρίζει την πρωτογενή κτήση του δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας ενός έργου, αλλά και την

ΞΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

MB

αντιμετώπιση της αντίστοιχης δυσκολίας είτε της απόδειξης είτε της διαπίστωσης του δευτερογενούς δικαιούχου (δηλαδή εκείνου που απέκτησε το δικαίωμα με μεταβίβαση), ο Ν. 2121/1993 καθιερώνει με τις διατάξεις του άρθρου 10 παρ. 1 εδ. α και 2, αντίστοιχα, νόμιμα κριτήρια, σύμφωνα με τα οποία α) τεκμαίρεται ως δημιουργός του έργου το πρόσωπο του οποίου το όνομα εμφανίζεται πάνω στον υλικό φορέα του έργου κατά τον τρόπο που συνήθως χρησιμοποιείται για την ένδειξη του δημιουργού και β) τεκμαίρεται ως δικαιούχος της πνευματικής ιδιοκτησίας σε συλλογικά έργα, σε προγράμματα ηλεκτρονικών υπολογιστών ή σε οπτικοακουστικά έργα, το φυσικό ή νομικό πρόσωπο, του οποίου το όνομα ή η επωνυμία εμφανίζεται πάνω στον υλικό φορέα του έργου, κατά τον τρόπο που συνήθως χρησιμοποιείται για την ένδειξη του δικαιούχου (Μ. Μαρίνου, Η προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων, ΕλλΔνη 35, 1455, Μ. Χατζηπροκοπίου, Πολ. Δικονομία (1989) том. Α σελ. 425 επ.). Περαιτέρω, κατά το άρθρο 7 του Ν 2121/1993, τα έργα που προέρχονται από τη δράση περισσότερων

φυσικών προσώπων, διακρίνονται σε έργα συνεργασίας, συλλογικά και σύνθετα έργα. Έργα συνεργασίας θεωρούνται όσα έχουν δημιουργηθεί με την άμεση σύμπραξη δύο ή περισσότερων δημιουργών. Οι δημιουργοί ενός έργου, που είναι προϊόν συνεργασίας, είναι οι αρχικοί συνδικαιούχοι του περιουσιακού και του ηθικού δικαιώματος επί του έργου. Αν δεν συμφωνήθηκε αλλιώς, το δικαίωμα ανήκει κατά ίσα μέρη στους συνδημιουργούς (παρ. 1). Συλλογικά έργα θεωρούνται όσα έχουν δημιουργηθεί με τις αυτοτελείς συμβολές περισσότερων δημιουργών κάτω από την πνευματική διεύθυνση και το συντονισμό ενός φυσικού προσώπου (παρ. 2). Η δημιουργική συμβολή, που ο νόμος περιγράφει ως πνευματική διεύθυνση και συντονισμό, έγκειται στην επιλογή, κατάταξη και γενικότερα διάρθρωση του υλικού, η οποία καθιστά το συλλογικό έργο ποιοτικά διαφορετικό από το άθροισμα των μερών του. Χαρακτηριστικά συλλογικά έργα αποτελούν οι ερμηνείες κατ' άρθρο νόμων, όπου ο συντονιστής χαρακτηρίζεται ως εκδότης ή ως φέρων την επιμέλεια, εφημερίδες, εγκυκλοπαίδειες, καθώς και το οπτικοακουστικό έργο, όπου ο συντονιστής και δικαιούχος των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας επ' αυτού θεωρείται ο

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

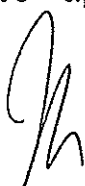

MB

σκηνοθέτης (άρθρο 9). Πρωτογενής δικαιούχος των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας στο συλλογικό έργο είναι το πρόσωπο που διευθύνει τις προσωπικές συμβολές των άλλων δημιουργών, οι οποίοι διατηρούν το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας στη δική τους συμβολή; εφόσον αυτή είναι δεκτική χωριστής εκμετάλλευσης. Τα σύνθετα έργα, τα οποία δεν αναφέρονται μεν από το νόμο ως ιδιαίτερη κατηγορία, θα πρέπει όμως να γίνει δεκτό ότι καλύπτονται από τη γενική ρήτρα, είναι εκείνα που προέρχονται από τη συνένωση δύο ή περισσότερων έργων, του ίδιου είδους (λ.χ. κείμενα που γίνονται τμήματα ενός ενιαίου έργου), ή διάφορου είδους (λ.χ. το διδακτικό Βιβλίο ως συνένωση κειμένου και απεικονίσεων), που έχουν δημιουργηθεί χωριστά και τίθενται υπό κοινή εκμετάλλευση. Το σύνθετο έργο μπορεί να είναι δημιούργημα ενός φυσικού προσώπου, το οποίο και αποκτά την πνευματική ιδιοκτησία κατά πρωτογενή τρόπο ή να προέρχονται από τη σύμπραξη περισσότερων προσώπων (σε συνεργασία ή συλλογικά). Αν τα αυτοτελή τμήματα που συνθέτονται δεν είναι προϊόν συνεργασίας, οι δημιουργοί τους είναι αρχικοί συνδικαιούχοι της πνευματικής ιδιοκτησίας επί του σύνθετου έργου

και αποκλειστικοί αρχικοί δικαιούχοι επί του τμήματος που δημιούργησε καθένας, εάν το τμήμα αυτό επιδέχεται χωριστή εκμετάλλευση (άρθρο 7 παρ. 3 Ν 2121/1993). Εννοείται ότι η δημιουργία του σύνθετου έργου προϋποθέτει συναίνεση του δημιουργού του κάθε ανεξάρτητου επιμέρους έργου (βλ. απ 1146/2009, ΕφΘεσ 2165/2011 ο.π, ΕφΑΘ 8263/2007 ΔΕΕ 2008.1115 και τις εκεί παραπομπές σε Κουμάντο Πνευματική Ιδιοκτησία, σελ. 136, 153, 157, 158, 160, 190, 191, Μ. Μαρίνου, Πνευματική Ιδιοκτησία Β" έκδ. σελ. 126, 127, ΑΠ 1251/2002 ΕΛΛΑΔη 2005,453, ΕφΑΘ 4499/2000 ΚριτΕπιθ 2001,253, ΕφΑΘ 8138/2000 ΔΕΕ 2001,60). Περαιτέρω, με την Οδηγία 96/9 ΕΟΚ θεσπίστηκε ένα εναρμονισμένο καθεστώς νομικής προστασίας των βάσεων δεδομένων εντός της Κοινότητας. Στο ελληνικό δίκαιο η Οδηγία ενσωματώθηκε ικανοποιητικά με το ν. 2819/2000. Ως βάση δεδομένων νοείται "η συλλογή έργων, δεδομένων ή άλλων ανεξαρτήτων στοιχείων, διευθετημένοι κατά συστηματικό ή μεθοδικό τρόπο και ατομικά προσιτών με ηλεκτρονικά μέσα ή με άλλο τρόπο" (άρθρα 1 παρ. 2 της Οδηγίας 96/9 ΕΟΚ και παρ. 2α του άρθρου 2 του Ν 2121/1993, που προστέθηκε με το άρθρο 7 παρ. 1 Ν 2819/2000).

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

M3

Κατά τις αιτιολογικές σκέψεις της Οδηγίας 96/9, στην έννοια των βάσεων δεδομένων υπάγονται τόσο οι ηλεκτρονικές (ψηφιακές) βάσεις δεδομένων, όσο και οι μη ηλεκτρονικές (παραδοσιακές) βάσεις δεδομένων (αιτ. σκ. 14), ο όρος "βάση δεδομένων" πρέπει να θεωρηθεί ότι περιλαμβάνει κάθε είδους συλλογές έργων, λογοτεχνικών, καλλιτεχνικών, μουσικών ή άλλων ή άλλο υλικό, όπως κείμενα, ήχους, εικόνες, αριθμούς, πραγματικά στοιχεία και δεδομένα (αιτ. σκ. 17), στις ηλεκτρονικές βάσεις δεδομένων περιλαμβάνονται και τα CD ROM και CD-I (αιτ. σκ. 23), ενώ η προστασία της Οδηγίας δεν εκτείνεται στα προγράμματα ηλεκτρονικών υπολογιστών (αιτ. σκ. 23). Με την Οδηγία 96/9 ΕΟΚ θεσπίστηκε το σύστημα "διπλής προστασίας" των βάσεων δεδομένων: προστατεύονται είτε με το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας, είτε με το νέο, ειδικής φύσης δικαίωμα του κατασκευαστή βάσης δεδομένων. Η προστασία της βάσης δεδομένων δεν εκτείνεται στα δεδομένα τα οποία περιέχει η βάση. Προστατεύεται η κατάταξη, η διευθέτηση και η οργάνωση του περιεχομένου της. Αντικείμενο προστασίας με το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας είναι οι βάσεις δεδομένων, οι οποίες λόγω της επιλογής ή της διευθέτησης του περιεχομένου τους

αποτελούν πνευματικά δημιουργήματα (άρθρο 3 παρ. 1 της Οδηγίας 96/9 και παρ. 2α του άρθρου 2 Ν 2121/1993). Για να προστατευθεί έτσι, η βάση δεδομένων με δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας πρέπει να καταδειχθεί μια πρωτοτυπία στην επιλογή ή στην οργάνωση του υλικού της. Μια βάση δεν θα είναι πρωτότυπη, εάν δεν υπάρχει καμία επιλογή στο υλικό ή αν η διευθέτηση γίνεται με κριτήρια αυτονόητα (π.χ. όλοι οι πολίτες ενός Δήμου ή όλα τα ονόματα με αλφαβητική σειρά (βλ. Μ. Κανελλοπούλου - Μπότη, Νομική Προστασία Βάσεων Δεδομένων, έκδοση 2004, σελ. 57). Εξάλλου στο άρθρο 3 παρ. 1 εδ. β της Οδηγίας διευκρινίζεται ότι κανένα άλλο κριτήριο, εκτός από την πρωτοτυπία, δεν θα καθορίζει την προστασία της βάσης με δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας και ιδίως δεν θα πρέπει να γίνεται καμία αξιολόγηση της ποιοτικής ή αισθητικής αξίας της (αιτ. σκ. 16), (Μ. Κανελλοπούλου - Μπάτη, Νομική Προστασία Βάσεων Δεδομένων, έκδοση 2004, σελ. 57). Υποκείμενο προστασίας κατά το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας είναι ο δημιουργός του. Κατά το άρθρο 4 της Οδηγίας, ο δημιουργός της είναι το φυσικό πρόσωπο ή ομάδα φυσικών προσώπων που έχει δημιουργήσει τη βάση δεδομένων ή, εφόσον

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

M3

επιτρέπεται από τη νομοθεσία του κράτους-μέλους, το νομικό πρόσωπο που ορίζεται ως δικαιούχος από τη νομοθεσία αυτή. Κατά το ελληνικό δίκαιο μόνο τα φυσικά πρόσωπα μπορούν να είναι δημιουργοί, ενώ τα νομικά πρόσωπα μπορούν μόνο δευτερογενώς να αποκτήσουν την ιδιότητα του δικαιούχου (άρθρα 6 και 8 Ν 2121/1993). Ο δημιουργός της βάσης δεδομένων έχει το αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέπει ή να απαγορεύει: α) την προσωρινή ή διαρκή αναπαραγωγή της βάσης δεδομένων με κάθε μέσο και μορφή, εν όλω ή εν μέρει, β) τη μετάφραση, προσαρμογή, διευθέτηση και οποιαδήποτε άλλη μετατροπή της βάσης δεδομένων, γ) οποιαδήποτε μορφή διανομής της βάσης δεδομένων ή αντιγράφων της στο κοινό. Η πρώτη πώληση αντιγράφου της βάσης δεδομένων στην Κοινότητα από το δικαιούχο ή με τη συγκατάθεση του, συνεπάγεται ανάλωση του δικαιώματος μεταπώλησης του εν λόγω αντιγράφου στην Κοινότητα, δ) οποιαδήποτε ανακοίνωση, επίδειξη ή παρουσίαση της βάσης δεδομένων στο κοινό, ε) οποιαδήποτε αναπαραγωγή διανομή, ανακοίνωση, επίδειξη ή παρουσίαση, στο κοινό των αποτελεσμάτων των πράξεων που αναφέρονται στο στοιχ. β' (άρθρο 5 της Οδηγίας 96/9 και παρ. 3 του άρθρου 3 του Ν 2121/1993, που

προστέθηκε με το άρθρο 7 παρ. 3 Ν 2819/2000).
Υποκείμενο της προστασίας με το ειδικής φύσεως
(sui generis) δικαίωμα είναι ο κατασκευαστής βάσης
δεδομένων, δηλ. το φυσικό ή νομικό πρόσωπο που
λαμβάνει την πρωτοβουλία και επωμίζεται τον
κίνδυνο των επενδύσεων (άρθρο 3 παρ. 1 Οδηγίας
96/9 και 45Α παρ. 1 εδ. β Ν 2121/1993). Ο
κατασκευαστής της βάσης δεδομένων έχει το ειδικό
δικαίωμα να απαγορεύει την εξαγωγή ή και
επαναχρησιμοποίηση του συνόλου ή ουσιώδους μέρους
του περιεχομένου της βάσης δεδομένων,
αξιολογούμενου ποιοτικά ή ποσοτικά, εφόσον η
απόκτηση, ο έλεγχος ή η παρουσίαση του
περιεχομένου της βάσης δεδομένων καταδεικνύουν
ουσιώδη ποιοτική ή ποσοτική επένδυση (άρθρο 7
παρ. 1 Οδηγίας 96/9 και 45Α παρ. 1 εδ. α' Ν
2121/1993). Ως "εξαγωγή" θεωρείται η μόνιμη ή
προσωρινή μεταφορά του συνόλου ή ουσιώδους μέρους
του περιεχομένου της βάσης δεδομένων σε άλλο
υλικό φορέα με οποιοδήποτε μέσο ή μορφή και ως
"επαναχρησιμοποίηση" νοείται η πάσης μορφής
διάθεση στο κοινό του συνόλου ή ουσιώδους μέρους
του περιεχομένου της βάσης δεδομένων με διανομή
αντιγράφων, εκμίσθωση μετάδοση με άμεση
επικοινωνία ή με άλλες μορφές (παρ.2 άρθρου 45 Α

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

MB 2

ν.2121/1993, άρθρο 7παρ. Οδηγίας 96/9). Το ευεργέτημα της προστασίας βάσει του ειδικής φύσεως δικαιώματος προβλέπεται μόνο για τις βάσεις δεδομένων που πληρούν ένα συγκεκριμένο κριτήριο, ήτοι η απόκτηση, ο έλεγχος ή η παρουσίαση του περιεχομένου τους καταδεικνύουν ουσιώδη ποιοτική ή ποσοτική επένδυση. Κτήση δεδομένων είναι η συλλογή, η συγκέντρωση των δεδομένων ή άλλου υλικού της βάσης, ενώ ο έλεγχος αναφέρεται στην επαλήθευση, στη συμπλήρωση, στην ενημέρωση και τη διαρκή διόρθωση της βάσης, χαρακτηριστικά βέβαια, μιας "έγκυρης" βάσης δεδομένων (Α. Καλλινίκου, Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα, β' έκδ. (2005), σελ. 78). Στην προκειμένη περίπτωση, η ένδικη αγωγή έχοντας το λεπτομερώς ανωτέρω αναφερόμενο περιεχόμενο, είναι απορριπτέα ως νόμω αβάσιμη. Τούτο δε διότι, όπως προκύπτει από τα εκτιθέμενα σ' αυτήν (αγωγή), πραγματικά περιστατικά, η φερόμενη ως παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά της εναγομένης, συνίσταται στο ότι αυτή, αφού παραμόρφωσε και τροποποίησε τη μορφή και τη μέθοδο δια της οποίας αυτές είχαν επιλέξει να παρουσιάσουν το έργο " " και να το καταστήσουν προσιτό στο κοινό (δημοσίευση του

έργου), μεταβάλλοντας το στοιχείο του κωδικού πρόσβασης το οποίο ενσωματωνόταν στο περιεχόμενο του έργου, παραβίασαν ταυτόχρονα και το δικαίωμα περιφρούρησης της ακεραιότητας αυτού. Επίσης ότι η εναγομένη, προσέβαλλε και το δικαίωμα προσπέλασης στο έργο, καθιστώντας το έτσι προσιτό σε ευρύ κύκλο προσώπων, τα οποία μπορούσαν να το προμηθευτούν σε πολύ χαμηλή τιμή και με τρόπο διάφορο, από αυτόν που είχαν επιλέξει οι ίδιες. Ωστόσο, σύμφωνα και με όσα ανωτέρω εκτέθηκαν στη μείζονα σκέψη της παρούσας, όλες οι ανωτέρω πράξεις, αφορούν προσβολές τινών εκ των επιμέρους εξουσιών του πνευματικού δημιουργού ενός έργου, που απορρέουν και αποτελούν ενάσκηση του ηθικού μόνο δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας και συγκεκριμένα της απαγόρευσης κάθε παραμόρφωσης ή άλλης τροποποίησης του έργου και κάθε προσβολής του δημιουργού οφειλόμενης στις συνθήκες παρουσίασης του έργου στο κοινό, της επιλογής του χρόνου, τόπου και τρόπου κατά τους οποίους το έργο θα καταστεί προσιτό για το κοινό (δημοσίευση) και τέλος, της προσπέλασης του έργου (άρθρο 4 παρ.1, εδ. γ, δ και α του ν. 2121/1993). Σύμφωνα δε με τη διάταξη της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του νόμου 2121/1993, το ηθικό δικαίωμα

ΕΘΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

M3

είναι ανεξάρτητο από το περιουσιακό και παραμένει στο δικαιούχο, ακόμη και μετά τη μεταβίβαση του περιουσιακού δικαιώματος, ενώ σύμφωνα με το άρθρο 12 του άνω νόμου, το περιουσιακό δικαίωμα μπορεί να μεταβιβασθεί μεταξύ ζώντων ή αιτία θανάτου, ενώ το ηθικό δικαίωμα, είναι αμεταβίβαστο μεταξύ ζώντων και μόνο μετά το θάνατο του δημιουργού, περιέρχεται στους κληρονόμους του. Στην προκειμένη δε περίπτωση, εφόσον κατά τα ιστορούμενα στην κρινομένη αγωγή πραγματικά περιστατικά, πρόκειται για προσβλητική συμπεριφορά η οποία βάλλει κατά των ανωτέρω αναφερομένων εξουσιών, οι οποίες απορρέουν από το ηθικό και όχι το περιουσιακό δικαίωμα, για την άσκηση της κρινομένης αγωγής, θα νομιμοποιούνταν ενεργητικά είτε ο αρχικός δημιουργός του έργου, δηλαδή ο ο οποίος όμως φέρεται ότι έχει ήδη αποβιώσει την 23-2-2001, δηλαδή σε χρόνο πολύ προγενέστερο από την άσκηση της κρινομένης αγωγής η οποία κατατέθηκε στη γραμματεία του Πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου στις 19-9-2006 (βλ. σημείωση της γραμματέως στην έκθεση κατάθεσης δικογράφου) είτε οι νόμιμοι κληρονόμοι του δηλαδή τα τέκνα του, , οι οποίοι

κατονομάζονται ως μόνοι εξ αδιαθέτου κληρονόμοι του , στη δεύτερη σελίδα του εισαγωγικού δικογράφου, καθόσον σύμφωνα με τη ρητή διατύπωση του άρθρου 12 παρ.2 του ν.2121/1993, το ηθικό δικαίωμα είναι αμεταβίβαστο μεταξύ ζώντων. Όσον αφορά δε τις ενάγουσες, αυτές, ως νομικά πρόσωπα, θα μπορούσαν να αποκτήσουν το ηθικό δικαίωμα του ανωτέρω έργου, μόνο αν είχαν καταστεί κληρονόμοι του Μιχαήλ Μπουσνάκη με διάταξη τελευταίας βούλησης, γεγονός που δεν συμβαίνει εν προκειμένω, δεδομένου ότι ήδη γίνεται επίκληση στο κρινόμενο δικόγραφο, του γεγονότος ότι Μιχαήλ Μπουσνάκης δεν κατέλιπε διαθήκη κατά το χρόνο του θανάτου του, αλλά κληρονομήθηκε εξ αδιαθέτου. Σημειωτέον ότι και τα νομικά πρόσωπα έχουν ικανότητα να κληρονομήσουν, εφόσον κατά τον χρόνο επαγωγής της κληρονομιάς είναι νόμιμα συνεστημένα και δεν έχουν διαλυθεί (βλ. Απ. Γεωργιάδη σε Γεωργιάδη-Σταθόπουλου\ Αστικός Κώδιξ ΙΧ, 1996, άρθρο 1711, σημ. 11). Στο σημείο αυτό θα πρέπει να λεχθεί ότι η προσβολή την οποία επικαλούνται οι εκκαλούσες στην ένδικη αγωγή τους, που συνίσταται, όπως ήδη προαναφέρθηκε στην τοποθέτηση από την εναγομένη στο χάρτινο περίβλημα του εμπορεύματος-στη

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

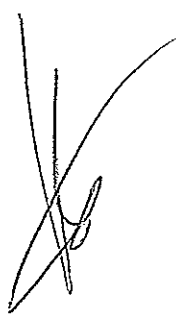

113

συσκευασία αυτού-αυτοκόλλητου χαρτιού με την ένδειξη κωδικός « ξεκλειδώματος 1+1» και επιπρόσθετα ότι, στην αυθεντική κάρτα του προϊόντος που βρίσκεται εντός της συσκευασίας επικόλλησε δύο αυτοκόλλητα χαρτιά με το ίδιο περιεχόμενο, τα οποία σκεπάζουν τις αυθεντικές οδηγίες χρήσης προς τον υποψήφιο αγοραστή και οι οποίες αποτελούν τον αυθεντικό τρόπο με τον οποίο μπορεί να «ξεκλειδώσει» ο αγοραστής το CD-ROM, δεν συνιστούν ασφαλώς προσβολή της εξουσίας του δημιουργού να επιτρέπει ή να απαγορεύει την εγγραφή ή αναπαραγωγή του έργου με κάθε μέσο που προβλέπει η περ. α του άρθρου 3 του ν. 2121/1993, ώστε να θεωρηθεί εν προκειμένω ότι υφίσταται προσβολή του περιουσιακού δικαιώματος των εναγουσών. Τούτο δε διότι, αναπαραγωγή, όπως στην οικεία θέση της προηγούμενης νομικής σκέψης αναφέρεται, είναι η παραγωγή ενός ή περισσότερων αντιτύπων του έργου που συνήθως γίνεται με την υλική ενσωμάτωση του έργου πάνω σε κάποιο υλικό φορέα, η παραπάνω δε ενέργεια της εναγομένης, ασφαλώς και δεν μπορεί να ενταχθεί στην έννοια της αναπαραγωγής, όπως αβάσιμα ισχυρίζονται οι τελευταίες με το σχετικό δεύτερο λόγο της υπό κρίση εφέσεώς τους. Περαιτέρω, όσον αφορά την

επίκληση στην κρινομένη αγωγή του γεγονότος ότι
οι ενάγουσες εταιρείες έχουν καταστεί δικαιούχοι
του περιουσιακού δικαιώματος του έργου
" με το τεκμήριο της παρ. 2
του άρθρου 10 του ν.2121/1993, διότι οι επωνυμίες
τους αναγράφονται πάνω στον υλικό φορέα και στη
συσκευασία του επιδίκου συλλογικού έργου, δεν
ασκεί εν προκειμένω έννομη επιρροή, δεδομένου ότι
όπως ήδη ανωτέρω εκτέθηκε, η φερόμενη ως προσβολή
εκ μέρους της εναγομένης, αφορά εξουσίες που
απορρέουν μόνο από το ηθικό και όχι από το
περιουσιακό δικαίωμα, οπότε και στην τελευταία
αυτή περίπτωση, θα μπορούσε να τύχει πράγματι
εφαρμογής η ανωτέρω διάταξη της παρ.2 του άρθρου
10, η οποία εφαρμόζεται και επί νομικών προσώπων.
Το ότι δε πράγματι το παραπάνω τεκμήριο του
δικαιούχου πνευματικής ιδιοκτησίας εφαρμόζεται
μόνο στις περιπτώσεις προσβολών που απορρέουν από
το περιουσιακό δικαίωμα, προκύπτει από το γεγονός
ότι η παρ. 2 του άνω άρθρου, αναφέρεται στις
περιπτώσεις του δευτερογενούς δικαιούχου της
πνευματικής ιδιοκτησίας, δηλαδή εκείνου που
απέκτησε το δικαίωμα με μεταβίβαση. Εφόσον δε
τέτοια μεταβίβαση (δευτερογενής) μόνο όσον
αφορά το περιουσιακό δικαίωμα είναι δυνατόν να

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

M3

νοηθεί, καθώς αυτό (περιουσιακό δικαίωμα) μπορεί να μεταβιβαστεί μεταξύ ζώντων σε αντίθεση με το ηθικό δικαίωμα, το οποίο είναι αμεταβίβαστο μεταξύ ζώντων, αλυσιτελώς εν προκειμένω οι ενάγουσες επικαλούνται το ως άνω άρθρο προκειμένου να θεμελιώσουν την ένδικη αξίωσή τους κατά της εναγομένης, υποστηρίζοντας ότι το εν λόγω τεκμήριο αφορά τόσο τις περιπτώσεις προσβολής του περιουσιακού δικαιώματος, όσο και του ηθικού. Τυχόν δε εφαρμογή του εν λόγω τεκμηρίου και στις ενάγουσες, οι οποίες κατά τα εκτιθέμενα στην αγωγή δεν κατέστησαν δικαιούχοι του ηθικού δικαιώματος δυνάμει διατάξεως τελευταίας βουλήσεως του δημιουργού της πνευματικής ιδιοκτησίας, , θα έθετε εκποδών την άνω διάταξη που προβλέπει το αμεταβίβαστο του ηθικού δικαιώματος μεταξύ ζώντων. Τέλος, θα πρέπει να σημειωθεί ότι, στην προκειμένη περίπτωση, δεν μπορούν να τύχουν εφαρμογής ούτε οι διατάξεις του άρθρου 45 Α του ν.2121/1993 αναφορικά με το δικαίωμα ειδικής φύσεως του κατασκευαστή βάσης δεδομένων, ακόμη και εάν ήθελε υποτεθεί ότι οι ενάγουσες απέκτησαν δευτερογενώς την ιδιότητα του κατασκευαστή (όχι του δημιουργού) της βάσης δεδομένων του συλλογικού έργου " " , δεδομένου ότι το

ειδικό αυτό δικαίωμα, παρέχει στον κατασκευαστή της βάσης δεδομένων το δικαίωμα να απαγορεύει την "εξαγωγή" ή "επαναχρησιμοποίηση" (ή και τα δυο) του περιεχομένου της βάσης δεδομένων, όπως οι έννοιες αυτές έχουν εκτεθεί ανωτέρω στη μείζονα σκέψη της παρούσας, γεγονότα που δεν συμβαίνουν εν προκειμένω, αφού προσβαλλόμενες, φέρονται οι ανωτέρω αναφερθείσες εξουσίες του αρχικού δημιουργού του έργου, που απορρέουν από το ηθικό και μόνο δικαίωμα. Επομένως, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, το οποίο με ανάλογες σκέψεις που συμπληρώνονται με την παρούσα απόφαση (άρθρο 534 ΚΠολΔ) απέρριψε την άνω αγωγή, ως νόμω αβάσιμη, δεν έσφαλλε και επομένως οι σχετικοί λόγοι της ένδικης έφεσης με τους οποίους οι εκκαλούσες υποστηρίζουν τα αντίθετα, είναι απορριπτέοι ως ουσιαστικά αβάσιμοι και συνακόλουθα η ένδικη έφεση στο σύνολό της. Τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας, πρέπει να συμψηφιστούν, λόγω του ότι η ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν, ήταν ιδιαίτερα δυσχερής (άρθρο 179 του ΚΠολΔ), σύμφωνα με το διατακτικό.

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

M3

3η σελίδα της υπ' αριθμ. 827/2013 απόφασης του
Εφετείου Θεσσαλονίκης

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και απορρίπτει
κατ'ουσία την από 28-5-2012 (αριθμ. εκθ. κατ.
1904/28-5-2012) έφεση των εναγόντων και ήδη
εκκαλούντων εταιριών κατά της υπ'αριθμ.
16216/2009 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς
Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης.

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την εισαγωγή του
κατατεθέντος στη γραμματεία του Πρωτοβάθμιου
Δικαστηρίου με αριθμό 13034119/12 παραβόλου, στο
Δημόσιο Ταμείο.

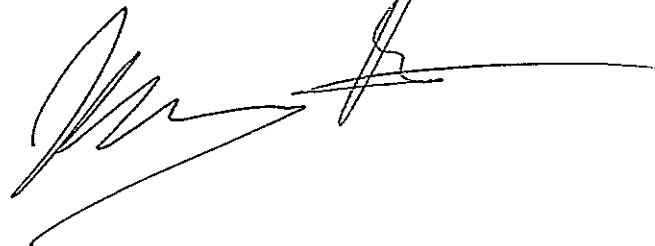
ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ την μεταξύ των διαδίκων
δικαστική δαπάνη του παρόντος βαθμού
δικαιοδοσίας.

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίστηκε στην
Θεσσαλονίκη στις 12 Απριλίου 2013 και
δημοσιεύθηκε την 25 Απριλίου 2013, σε έκτακτη
δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ